

Arrest

nr. 157 107 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt van 14 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2015 werd ingediend door:

T(...) Y(...)

*nationaliteit: Turkije
geboren te K(...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan reeds geruime tijd in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Er werd hem namelijk op 11.10.2005, 20.02.2008, 04.04.2012, 23.08.2012, op 25.07.2013 en op 10.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder haalt betrokkene aan de Franse taal te beheersen, geïntegreerd te zijn en hier een vrienden- en kennissenkring te hebben. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker stelt eveneens werkwilleg te zijn en verklaart zich bereid bij te scholen in de beoefening van een knelpuntenberoep. Dit is lovenswaardig doch betrokkene is niet in het bezit van een arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Er wordt eveneens aangehaald dat hij niet terug kan naar zijn land daar hij er geen relaties meer heeft, zijn ouders verblijven namelijk legaal in België. Vooreerst wordt er door betrokkene niet aangetoond dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Verder betreft het slechts een tijdelijke scheiding van zijn ouders. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van “de artikels 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en de schending van de artikels 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet”. Iets verder in het verzoekschrift roept verzoeker ook de schending in van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel als volgt toe:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Overeenkomstig deze wet dienen bestuurshandelingen afdoende gemotiveerd te worden en dienen de juridische en feitelijk overwegingen vermeld te worden die aan de beslissing ten grondslag liggen.¹

Verzoeker diende conform art. 9bis Vw. aan te tonen dat er “buitengewone omstandigheden” van toepassing zijn die ervoor zorgen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om de aldaar nodige machtiging te vragen bij de Belgische vertegenwoordiging.²

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde motivering moet volstaan om de beslissing te kunnen dragen. Aldus dient de motivering draagkrachtig te zijn om de beslissing te kunnen verantwoorden. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn om de beslissing kunnen dragen. Dit houdt aldus een concrete en duidelijke weergave de redenen is die de beslissing verantwoorden. Bovendien dient de motivering volledig te zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag behoort te zijn voor alle onderdelen van de beslissing. ³

*Eveneens dient de motivering in rechte en in feite evenredig te zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*⁴

*De Raad van Vreemdelingenbetwisting beschikt over de bevoegdheid om de bekritiseerde motivering wel te toetsen aan de gegevens van de het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid.*⁵

In casu kent de bestreden beslissing geen afdoende motivering, zoals vereist in de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris miskent aldus de bewijswaarde van de door de verzoekende partij ingediende documenten, wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De opgeworpen elementen maken geen buitengewone omstandigheden uit volgens de Staatssecretaris. Evenwel werden er voldoende redenen opgeworpen zodat verondersteld kan worden dat er aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden wordt voldaan.

*Verzoeker dien conform art. 9bis Vw. aan te tonen dat er "buitengewone omstandigheden" van toepassing zijn die ervoor zorgen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om de aldaar nodige machtiging te verlenen bij de Belgische vertegenwoordiger.*⁶

*Buitengewoon houdt in dat er "bijzonder moeilijk" is om in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het evenredigheidsbeginsel dient te worden toegepast bij de beoordeling van het buitengewone karakter van de ingeroepen omstandigheden.*⁷

Verzoeker woont sinds geruime tijd in België. De banden met het land van herkomst zijn door verzoeker volledig doorknipt. De familie en kennissenkring van verzoeker zijn allen reeds in België gevestigd. Zo hebben de ouders van verzoeker reeds de Belgische nationaliteit verworven.

Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om terug te gaan naar het land van herkomst om aldoor bij de Belgische vertegenwoordiger de aanvraag voor machtiging tot verblijf te doen. Wanneer verzoeker terug dient te keren naar het land van herkomst om aldaar de nodige administratieve handelingen te verrichten, zal hij gescheiden worden van ouders en dient hij zijn privéleven achter zich te laten. Het is voor de ouders van verzoeker niet mogelijk om mee te reizen naar het geboorteland gezien hun hoge leeftijd en medische toestand. Bovendien staat verzoeker in voor de zorg van zijn ouders, en zal een (tijdelijke) scheiding met hen ook een negatieve weerslag hebben op hun leven.

Bovendien is verzoeker volop op zoek naar werk, waardoor zijn terugkeer naar zijn land van zijn herkomst zijn actieve zoektocht naar werk zou dwarsbomen.

Bovendien zou hij in het land van herkomst een verblijfplaats moeten zoeken, hetgeen inhoudt dat hij een appartement of een huis zou moeten huren, wat uiteraard langdurige verbintenissen met zich meebrengt lastens hem. Anderzijds kan van verzoeker uiteraard niet verwacht worden dat hij gedurende maanden een hotelkamer zou huren, gelet op de hoge kostprijs hiervan.

De aanvraag die bij de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst dient te worden gedaan, kan maanden duren. Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker zijn recht op privé- en gezinsleven niet zal kunnen uitoefenen. Aldus zal in hoofde van verzoeker art. 8 EVRM worden geschonden.

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

De staatsecretaris werpt in zijn beslissing op dat een eventuele tijdelijke scheiding van zijn ouders niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst te doen.

De mogelijke scheiding van de ouders en vriendenkring, vormt evenwel ene "bijzondere moeilijkheid" van de hierboven aangehaalde vaste rechtspraak van de Raad van State,

Door de aanvraag onontvankelijk te verklaren stelt de Staatssecretaris dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Het moge evenwel duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets tussen de mogelijk gevolgen van een verhuis naar het buitenland en het recht op gezinsleven door de verwerende partij niet goed is uitgevoerd en dat bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden."

2.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet op een ontvankelijke wijze wordt ingeroepen, daar dit artikel geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker betoogt echter dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering kent en geeft zich vervolgens over aan een kritiek op de motieven. In het licht van dit betoog blijkt onmiskenbaar dat de verzoeker in wezen doelt op een miskening van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

2.4. De vermeende schendingen worden bekeken in het licht van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“[...]”

Verzoeker beroept zich op de hierna vermelde buitengewone omstandigheden als rechtvaardiging voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot een verblijf in het rijk conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en voor de indiening van deze aanvraag in België,

- Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België. Verzoeker beheerst de Franse taal en is vlot geïntegreerd in de samenleving.*
- Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf in België een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd.*
- Verzoeker is bereid om zich om te scholen van zodra hij een verblijfstitel heeft in de beoefening van een knelpuntberoep zodanig dat hij onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt.*
- Verzoeker heeft nog enkel banden met België en de enige reden dat hij niet aan het werk kan, is dat hij niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikt.*
- Verzoeker kan niet terug naar zijn land van herkomst gelet op zijn langdurig verblijf in België, en gelet op het feit dat hij geen relaties meer heeft met zijn land van herkomst. De ouders van verzoeker blijven eveneens in België (op legale wijze).*
- Verzoeker doet dan ook zijn uiterste best om zich nog beter te integreren in onze samenleving.*

Het is vanzelfsprekend dat verzoeker in België wenst te blijven, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn familie woont.

De situatie van verzoeker getuigt dan ook overduidelijk van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient bijgevolg aan verzoeker toestemming verleend te worden om in het rijk te verblijven.

[...]”

Verzoeker betoogt dat er voldoende elementen waren opgeworpen zodat kan worden verondersteld dat er word voldaan aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden.

In de mate dat verzoeker opnieuw wijst op de elementen van zijn aanvraag, elementen die alle door de verwerende partij werden beoordeeld en op gemotiveerde wijze werden afgewezen omdat ze niet kunnen worden aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de bedoelde motieven niet deugdelijk zijn, of in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Het louter herhalen van zijn argumenten zoals uiteengezet ten aanzien van de verwerende partij volstaat daartoe uiteraard niet.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker wees op het feit dat hij de Franse taal machtig is, erg vlot is geïntegreerd in de samenleving en in België een ruime kennissen-en vriendenkring heeft opgebouwd. Deze elementen werden door de verwerende partij bestempeld als behorend tot de gegrondheid van de aanvraag, niet tot de ontvankelijkheidsfase. Inderdaad, omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het

buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

Waar verzoeker betoogt dat hij sinds geruime tijd in België blijft, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hem reeds op 11 oktober 2005, 20 februari 2008, 04 april 2012, 23 augustus 2012, op 25 juli 2013 en op 10 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker, zo stelde de verwerende partij, had de verplichting om zelf gevolg te geven aan deze bevelen en de bewering dat hij hier reeds langdurig zou verblijven is een situatie waar hij zelf voor verantwoordelijk is. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen enkel argument aan dat erop zou wijzen dat dit motief kennelijk onredelijk of onevenredig is.

Verder kan de bestreden beslissing, bij gebrek aan enige argumentatie die het tegendeel zou kunnen aantonen, worden bijgetreden, waar zij stelt dat *“er door betrokkene niet wordt aangetoond dat hij geen familie of vrienden of kennissen meer zou hebben in held van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”*.

Verzoeker vervolgt dat het bijzonder moeilijk is om terug te gaan naar het land van herkomst omdat hij zal worden gescheiden van zijn ouders en zijn privéleven achter zich dient te laten, dat het voor zijn ouders niet mogelijk is om hem te vergezellen in zijn terugkeer naar het land van herkomst, gezien hun hoge leeftijd en medische toestand, en dat ook een tijdelijke scheiding een negatieve weerslag zal hebben op hun leven.

Verzoeker toont hiermee niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het in casu slechts om een tijdelijke scheiding van zijn ouders en het hem vrij staat om, vanaf het ogenblik dat hij in het bezit is van zijn documenten, zich te verenigen met zijn familie. Verzoeker beweert dan wel dat zelfs een tijdelijke scheiding met zijn ouders een negatieve weerslag zal hebben op hun leven, omdat hij zou instaan voor de zorg, maar hij brengt daarvan geen enkel bewijs bij. Een loutere bewering volstaat weerom niet. Daargelaten de vraag of hij dienstig kan verwijzen naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM omdat hij zich in zijn aanvraag niet op deze bepaling heeft beroepen, brengt hij geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat de motivering desbetreffend disproportioneel zou zijn in het licht van het vermeende familieleven. Overigens stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Wat verzoekers privéleven betreft, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, met name dat dit gegeven op zich niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

Verder stelt verzoeker dat hij volop op zoek is naar werk en dat deze zoektocht zal worden gedwarsboemd door een terugkeer naar het land van herkomst. Dienaangaande stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidsvergunning om in België te mogen werken, en brengt daar niks tegenin.

Verzoeker betoogt tenslotte dat hij langdurige verbintenissen zou moeten aangaan of hoge kosten zou moeten betalen aangezien hij een appartement, een huis of een hotelkamer zou moeten huren in het land van herkomst.

Uit de aanvraag blijkt evenwel dat hij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat hij deze elementen niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de aangevoerde schendingen niet zijn aangetoond.

2.5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS